

LIDÉ A ZEMĚ

NA VLASTNÍ KŮŽI

INSPIRACE

BULHARSKO, ŠPANĚLSKO, BRITÁNIE

NEPÁL
LIBANON
ROHINGOVÉ
JIŽNÍ AFRIKA
JIŽNÍ FRANCIE
SLOVINSKO
NĚMECKO
DĚČÍN

VLÍDNÁ MYANMA

JAK SE VYHNOUT DIVADLU PRO TURISTY
A UŽÍT SI ASIJSKOU PERLU PLNOU ÚSMĚVŮ

Jan Miřacký Barevné sušení

Ženy z vesnice na jihovýchodním cípu jezera Inle v Myanmaru suší dlouhé pruhy bavlněných látek. Je to jeden z několika kroků celého procesu. Nejprve se bavlna pět dní namáčí, pak se chodidly změkčí a nabarví přírodními barvami pocházejícími z Indie. Po následném opláchnutí vodou se suší na bambusových tyčích. Nakonec ženy utkají dlouhé pruhy, které se před odvozem na trh a prodejem vyperou a znovu usuší.

Více snímků z mých cest do Myanmaru najdete ve fotoreportáži na straně 30.

DESTINACE MĚSÍCE

Osudové setkání

Myanma mu otevřela svoji náruč poprvé před pěti lety. „Tehdy jsem ještě nevěděl, že to bude takřka osudové setkání, které se mi zaryje hluboko do srdce,“ říká Jan Miřacký, autor zářijové fotoreportáže.

Text a foto: Jan Miřacký / Myanma

Pagodu Hsinbyume v Mingunu nechal postavit v roce 1816 král Badžido jako vzpomínku na jeho první manželku, princeznu Hsinbyume (v překladu princezna „Bílý slon“).

Tato bývalá britská kolonie mi učarovala z mnoha důvodů, ale tím největším jsou místní obyvatelé. Zejména jejich přátelskost, skromnost, ale i nezištnost. Nikdy jsem si tu nepřipadal jako „chodící peněženka“, což si u jiných asijských destinací rozhodně nemůžete říci.

Na co vás Myanmar může kromě milých lidí dále nalákat? Bohaté kulturní dědictví je určitě na první pozici seznamu. Stovky let staré památky a buddhismus na každém kroku pomáhají vytvořit tu zvláštní mystickou atmosféru, kterou návštěvníci jen těžko popisují, ta se musí zažít. Myanmar ale nejsou jen pozlacené pagody a stúpy, tisíce sošek buddhů různých velikostí, aroma vonných tyčinek linoucí se z chrámů, ze kterých se na vás smějí a mávají vám mladí mniši oděni v sytě červených róbách. Je to také země mnoha desítek různorodých etnik.

Právě po stopách domorodých kmenů vedla moje loňská, už šestá expedice. Navštívil jsem vesnici v horách na východě země, kde jsem potkal posledních sedm babiček kmene Akhu, které se stále ještě oblékají tradičně, tedy do černého.

Mladé dívky kmene už preferují moderní městský styl.

Podobně mizí tradice i v Čjinském státě, kde můžete potkat stařenky s potetovanými obličejí. Tato praktika historicky sloužila k ochraně mladých dívek, aby je vojáci nebo panovníci neunášeli z vesnic pryč. Přestože byla v 60. letech vládou zakázána, měl jsem možnost potkat několik mladých žen s tetováním. I tak je ale jasné, že se tradice vytrácí. Abychom po hodině a půl jízdy horským terénem mohli vstoupit na území kmene Kajavů, darovali jsme místní ozbrojené skupině pytlíčky s instantními polévkami. Jedna z tradic kmene Kajavů je, že každý má pod svým domem uschovanou dřevěnou rakev, do které nebožtíka pohřbí, když přijde čas. Ve stejném regionu žije i populární kmen Kajanů, známý svými „dlouhokrkými ženami“. Říká se, že se tak ženy v minulosti chránily před útoky tygrů, když chodily pracovat do lesa.

Myanmar je jednoduše má srdcovka a přeju si, aby prosperovala a její obyvatelé se měli dobře. Zároveň doufám, že zůstane v některých ohledech stejná, jako je nyní a jako byla před dvaceti lety. Kouzlo Myanmaru musí přetrvat. ◀

Komplex Kakku čítá okolo 2500 pagod. Většina z nich byla postavena v 17. a 18. století.

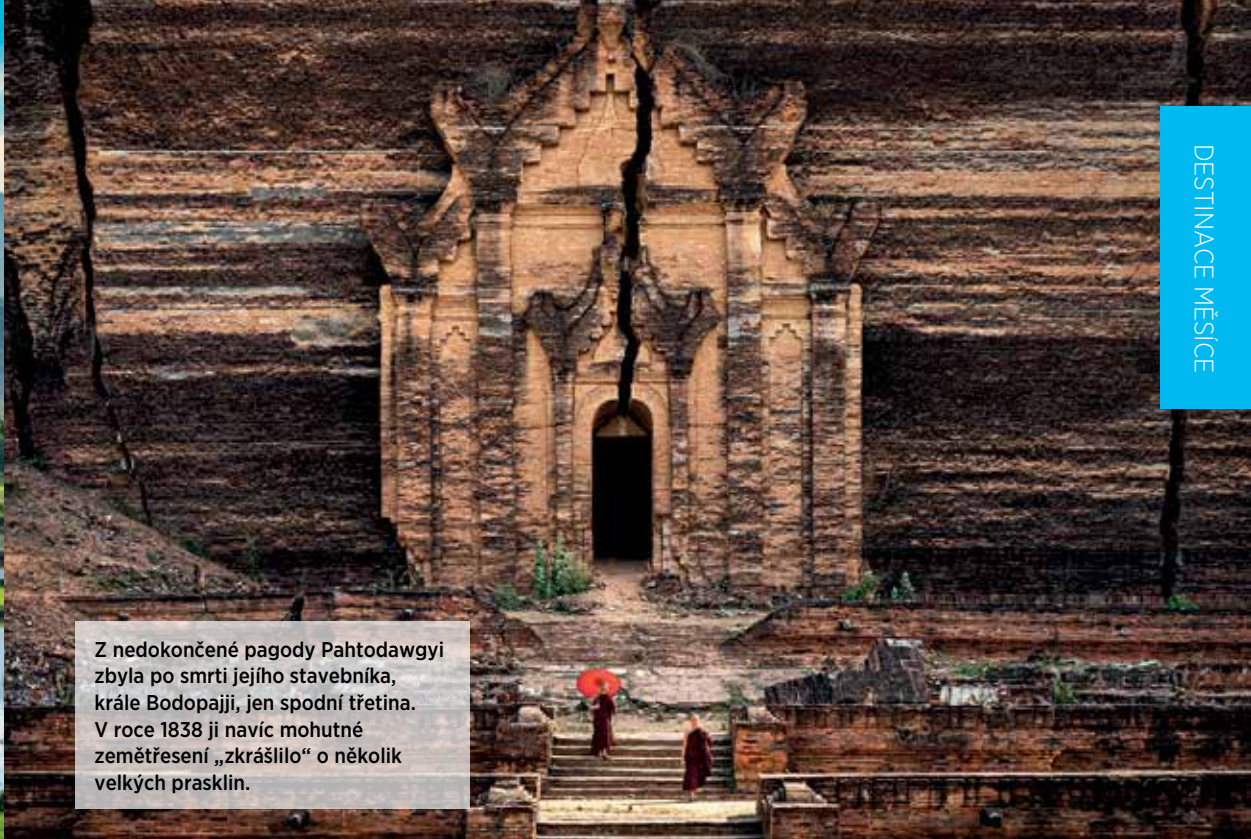
Malý klášter v horské vesnici nedaleko Hsipaw

Motorové lodě jsou zásadní dopravní prostředek pro pohyb na jezeře Inle

Práce na rýžovém poličku, Kengtung

Z nedokončené pagody Pahtodawgyi zbyla po smrti jejího stavebníka, krále Bodopajji, jen spodní třetina. V roce 1838 ji navíc mohutné zemětřesení „zkrášlilo“ o několik velkých prasklin.

Západ slunce u nejstaršího a nejdelšího týkového mostu na světě. Byl postaven okolo roku 1850, měří 1,2 km a přemostuje jezero Taungthaman v Amarapuře.

Pagoda na pláži v přímořském městečku Chaungtha

Tradiční tetování obličeje má i populární nosní flétnistka z Mindatu

Žena z kmene Akha žijící v horské vesnici nedaleko Kengtungu poukazuje na své načernalé zuby po dlouholetém žvýkání betelu

Brusič mramoru, Mandalaj

Žena z kmene Kajanů ve své dřevěné chýši poblíž Loikaw

Jan Miřacký

Už poznal různá místa světa a v současné době se věnuje poznávání naší krásné země. Tu postupně ukazuje svému dvouletému synovi i své manželce původem z Chile. Cestování má spjaté s fotografováním a nejraději zachycuje barevné přírodní scenérie.